

ЦИЈЕНА:

За Црну Гору на годину 8 перера, на по године 4 перера.
За Аустро-Угарску Босну и Херцеговину на годину 12 перера, на по године 6 перера.
За све остале земље годишње 30 франка у злату, на по године 10 франка у злату.

Предлаже се вријема с моу годишњим и полугодишњим ратовима и долаже у каврице.
Поједини број 20 пара за Црну Гору, — за Иностранство 25 пара.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

Le GLAS TZRNOGORTZA, Journal Officiel, paraissant régulièrement chaque samedi et suivant les exigences du service. On s'abonne aux bureaux du journal GLAS TZRNOGORTZA, Cetigne, Montenegro.

L'abonnement pour le pays 8; pour l'Autriche-Hongrie 12 Perpers; pour tous les autres pays 20 francs par an.
La publicité est reçue aux bureaux du journal et dans toutes les agences de publicité.

Предлаже се шаље само Администрацији Гласа Црногорца на Цетиње.

Дописи се шаљу Уредништву — Рукописи се не враћају.

Огласи се шаљу Администрацији и налажу се: за сваку ријеч или број до пет цифара на петит слова по 4 пара, гармонда слова 6 пара; цинеро слова 8 пара — за први пут, а за сваки даљи пут у пола од горње цијене. Најмањи оглас налажу се 1 перпер — Осим најпријед чашењене цијене од ријечи, налажу се по закону о таксама још по 50 пара за свако поједино оглашавање.

Власник: Државна Штампарија.

Изази суботом

Одговорни уредник: Ђељко Милићевић

НЕСЛУЖБЕНИ ДИО

Дворске и дипломатске вијести

— Јуче прије подне, у 11 сати, одржан је свечани парастос у Манастиру за покој душе благочившег Његовог Императорског Височанства Великог Књаза Константина Константиновића. Парастосу су присуствовали Његово Величанство Краљ са Њеним Величанством Краљицом, Њ Њ. Краљев. В. В. Престолонаследниковица Књагиња Милица, Књаз Петар, Књагињице Ксенија и Вјера, чланови Краљевске Владе, овдашњи Кр. Ср. Посланик, Царско-Руски Отправник Послова, Царско-Руски Војни Агент, г. г. официри Врховне Команде са Начелником Штаба, државни великодостојници, чиновништво и многобројно грађанство. На парастосу је чинодјејствовао Високопреосвештени Господин Митрополит Митрофан уз асистенцију свештенства.

Цетиње, 16. јуна

Чим је 1913. године завршен наш рат са Турском и на амбасадорској конференцији у Лондону обиљежена граница између Црне Горе и пројектоване Арбаније, отпочели су напади с територије те нове „државе“ на наше тек добивене крајеве и ти су напади даље перманентно вршили. Неколико пребјега из наших нових области нашли су уточиште у Арбанији и они су, благодарећи аустријском новцу, оружју и муницији могли онамо врбовати руље зликоваца и разбојника, који су, управљани аустријским официром, толико пута повриједили нашу границу и у масама вршили нападе на црногорску територију, пустошећи све што се пред њима нашло. Као што се јавно знало, све ово бјеше остворени посао Аустро-Угарске. Она је онда на првом мјесту ово радила стога, да би увјерила Јевропу, да је Лондонска Конференција дала Црној Гори и такве области, у којима становништво, будући арбанашко, априорно није задовољно с нама те да при дефинитивном разграничењу, које су између Црне Горе и Арбаније имали накнадно извршити представници великих сила, треба повући нову границу на штету Црне Горе. Интересантно је у том погледу беспримјерно инсистирање Аустро-Угарске да Врмоша припадне Арбанији.

Овакво је стање трајало између Црне Горе и пројектоване Арбаније све док је настао садањи рат између нас и Аустро-Угарске. А то је наравно приморавало Црну Гору, да у мирно доба држи знатну количину војске дуж арбанашке границе и да тако оптерећава свој буџет послје толиког њеног исцрпљења у два онда тек прошла рата. Аустро-Угарска је чинила што је хтјела у Арбанији, благодарећи, поред осталог, драчкој влади њемач-

ког књаза, која је била обична експозитурa бечког кабинета.

По објави садањег рата Аустро-Угарска је из Арбаније на много отворенији начин но прије радила противу Црне Горе. Она је сад јавно слала у Арбанију нове пушке, нове топове и муницију као и многобројне своје официре. Држала је у Арбанији јавно своје званичне и полузваничне агенте, који су бунили становништво из Арбаније противу Црне Горе. Извршен је напад на Ђаковицу, гдје Црногорци отимају од нападача, поред осталог, и два нова топа из аустроугарске државне фабрике. Барон Нопча, аустроугарски поданик и агент у Арбанији беспримјерно просипа новац и помоћу њега буну противу Црне Горе чак и њој од вазда најоданије малисорско племе Клименте.

Интриге Аустро-Угарске и даље дјелују у реченом правцу и ми смо за вријеме овог рата стално узнемиривани на арбанашкој граници. Али нашој непријатељци није ни то било доста. Она се постарала преко својих агената у Арбанији, да Црној Гори у овим критичним тренуцима омета могућност исхране њене војске и народа. Пошто је блокирала наша пристаништа, ради преко својих плаћеника — а против воље већине живља у скадарском крају, који је од вазда добро према Црној Гори расположен — да се омете наша пловидба ријеком Бојаном, на коју нам је пловидбу дао право још Берлински Уговор. Од аустроугарских агената подговорене и потпомогнуте руље пљачкају наше транспорте по Бојани, па чак и по Скадарском Језеру; убијају туда црногорске чиновнике и војнике на нашим парабродима; Аустро-Угарска преко својих људи и плаћеника ствара убујење у Арбанији, да се отуд може све — апсолутно све чинити противу Црне Горе, а да она не смије од Јевропе ничим на то реагирати. Наше неограничено стрпљење на граници Арбаније збиља увјеравало је, да је заиста тако.

Безобзирност аустроугарских званичних и полузваничних агената и оних у Арбанији, који подлеглоше њиховом утицају и њиховом злату, бјеше у пошљедње вријеме пријешла сваку мјеру. Аустроугарски консул у Скадру јавно на очиглед јевропских представника дијели новац, оружје и муницију пребеглим с наше територије и другима, који онамо бјеху пристали уз аустроугарску политику и за њену посредну акцију отуд против нас и све их шаље на нашу границу према Ђаковици те се тамо изводи најновији напад на нашу територију. Истовремено се, кад напад на Ђаковицу истом у Скадру и од истих

организује пошљедња пљачка наше хране у Медови и у Бојани, која храна бјеше добављена за војску и народ и управо ни дочекати се не могаше због наше познате оскудице у храни.

И овог пута као и вазда Црногорска Влада на легалан начин чини протесте, али и сад као вазда ти кораци остају без икаквог успјеха. Зато се Краљевска Влада и преко своје воље морала ријешити на интервенцију. Не само што наша војска одбија нападаче од Ђаковице, но их још гони до важнијих стратегијских тачака у Малесији, да би се наше границе осигурале за у будуће; при том Црногорци су окупирани онај дио десне обале ријеке Бојане, што бјеше пројектован за Арбанију, а наша војна одјелјења пријешла су и преко Бојане, да патролишу и на лијевој јој обали, како би се осигурао пролаз наших транспората. Том приликом се опазило оно, што је унапријед знао сваки онај, који израније познаје наше одnose са становницима скадарске области и осталих крајева у Малесији. Свуд гдје је наша војска тамо дошла наишла је код мирног становништва на одушевљени пријем. Наши су онамо дошли и схваћени као ослободиоци и у цијелом крају опазио се још првих дана окупације изванредни мир и ред. Наша администрација примљена је тамо прежељно. И већ самим тим створено је повјерење и код Скадрана, којима сад више но икад пријешае опасност од међусобног оружаног сукоба. Муслимани и римокатолици гледаху се крвавих очију и мало требаше, па да међу њима плане пушка. Како уз ово у Скадру има њих доста од обије речене вјероисповијести, који никад нијесу подлегли аустро-угарском утицају, већ свакад задржали добро расположење према Црној Гори, то није требало много, па да се сви у вароши, без разлике ријеше на једно: да позову нашу војску у варош, да час прије спријечи тако блиску несрећу и успостави у граду ред и поредак. Први су корак учинили скадарски муслимани са предсједником општине и са истакнутијим присталицама Есадпашиним на челу, па одмах затијем и римокатолици, предвођени Пренк Биб-Додом предсједником досадањег Управног Савјета у Скадру. Отишли су команданту црногорске војске, који логороваше сјеверно од Скадра, и молили су га неодољиво да Скадар незадржано заузме. Да су православни Скадрани жељно пристали уз муслимане и римокатолике о томе не треба ни говорити.

Црна Гора није могла нити смјела одбити овај позив целокупног скадарског становништва и њено,

свијем доведе изложеним изазвано, рјешење: да окупира Скадар и околину му одмах се приводи крају — на дан 14. овог мјесеца наша је војска ушла у Скадар, те спријечила у њему свако даље роварење и крвополиће и успостављен је тамо апсолутни ред и мир.

Дочек је нашој војци у Скадру био општи — од свију и сваког, срдачан и одушевљен до крајњих мјера. Од тога нико у вароши није изостао.

Истовремено су наше трупе окупирале и Медову те цио простор између Скадра, мора, Бојане и Љеша. Једном ријечи окупирана је сад црногорском војском сва Малесија и скадарска и ђаковачка до Дрима и у цијелој тој области успостављена је наша администрација. Становништво радо предаје нашој власти оружје и муницију највећим дијелом натурено му од аустроугарских агената.

Црна Гора у погледу даље судбине Арбаније, поред свега учињеног, повиноваће се вољи Јевропе у истом смислу као и остале јевропске државе, које су посјеле и окупирале извјесне дјелове назначене раније за Арбанију.

Има се нагласити, да је добра страна окупације Скадра и цијеле Малесије за Црну Гору и то, што јој од сад неће морати стојати према Арбанији онај контингент војске, који је до сад тамо био и чувао границу од тако честих упада, те ће и моћи од те војске повећу количину одвојити и упутити је противу аустро-угарске силе у Босну и Херцеговину и знатно појачати онамо досадањи фронт црногорске војске.

ТЕЛЕГРАМИ

Петроград, 12. јуна. Чета гардијских физилера коју смо заробили заједно са командантом, осим официра у часу предаје имала је више од 100 нерањених војника. Заробили смо осим тога још неколико стотина војника који су припадали четата истог пука који је најомљенији у Берлину и који тамо зову „Мајкеферима“.

Поред све многобројности официра у непријатељским редовима, имали смо у нашим пошљедњим офанзивним покушајима на Дњестру релативно мале губитке. Наши губитци ту су били много мањи него у обрани шанчева под концентрисаном ватром тешке артиљерије. Тако на примјер у офансиви према селу Менкаљаси западно од Жидачева гдје смо заробили 629 Аустријанца са 19 официра, и запленили 1 митраљез, имали смо 50 мртвих и рањених. Главнина непријатељске војске која је била пробила наш фронт на Стрију, одступала је према Журавну на лијевој обали Дњестра. Овај маневар непријатељски који је морао одустати од гоњења наших јединица које су се концентрисале, и

који је ишао за тим да нанесе удар југоисточно дуж нашег фронта преко Дњестра, — није успио, и ту смо неке непријатељске јединице потукли које су оперисале у правцу Самбора и које су се концентрисале на фронту Журавно—Галиез. Журавно је било изабрано као тачка за прелаз преко Дњестра, јер шуме на лијевој обали спречавају да се употреби артиљерија и да спријечи прелаз, тражећи времена да се наше трупе тамо узмогну смјестити, али те исте шуме упропастиле су непријатеља који је морао у њих да упути одвојене одреде којима није могла помоћи артиљерија.

У правцу Николаев—Стриј, одред потпоручика Бородовкина, потпомогнут ватром из два топа, пошто је ступио у борбу против непријатељског блиндираног воза и 50 блиндираних аутомобила, опколио је чету 79 пука царске гарде која се предала са 1 официром и 125 војника.

Код Осовца, посљедњих дана непријатељ је почео бомбардовање које се наставља од 5 сати у вече до заласка сунца. Тврђава није имала знатније штете, поред све употребе великог калибра опсадне артиљерије. (Вјестник.)

Петроград, 13. јуна. На читавом фронту ријека Виндаве, Варте, Дубисе наставили су се огорчени бојеви. Нијемци су чинили главни напор у сектору сјеверно од Шавли.

У прекоњеменској околини, непријатељ је почео истог дана да напада наше положаје источно од Марианопоља.

На наревском фронту, у ноћи од 12. јуна непријатељ је отворио живу ватру из оруђа тешког калибра, и затим је у подне извео огорчене пјешадијске нападе.

Источније од млавске жељезнице, два непријатељска батаљона напали су на мајур Помјани, али пошто су протрпјела велике губитке, била су приморана да одустану од офансиве 11. јуна ради великих губитака и повукла су се идуће ноћи на своје раније положаје.

На лијевој обали Висле, непријатељ је у вече 11. јуна концентрисао врло јако ватру у секторима Бзуре и на ушћу Писе код села Суше. Затим у току ноћи и сутрадан нападао је наше положаје са снагом у јачини око двије дивизије. Борба се наставља.

У околини Мосциска, непријатељ који је претрпио 11. и 12. јуна велике губитке, није обновио своју офанзиву.

На десној обали Дњестра, у правцу Николајева, било је препуцавања. У Галицији 12. јуна непријатељ је нападио од јутра наше положаје на Доњој Мурачевки.

Наш успјех код Журавјева приморао је непријатеља да престане са својим нападајима на галицијске положаје и 11. јуна непријатељ се ограничио да на њих управља само ватру своје тешке артиљерије.

У вече 11. јуна, код вароши Залешчки, наша коњица извела је бијесан јуриш против непријатељских елемената који су прешли преко ријеке. У овом јуришу заробљено је 20 војника, а посјечено око 500. (Вјестник.)

Париз, 14. јуна. У околини сјеверно од Араса било је 12 јуна доста жестоке канонаде. Сјеверно од Сушеса и сјеверно од Невила, било је борбе ручним бомбама. Источно од Лабирента, стање терена је спречавало француски напад, пошто је земљиште услед посљедњих олуја постало непреходно.

Код Боасела, источно од Албера, Нијемци су дигли два лагума без икаква резултата.

Између Оазе и Ене било је артиљеријске борбе, нарочито у околини Кенвила.

Западно у Аргони, захваљујући борбама са ручним бомбама, Французи су помало напредовали.

На шампањском и аргонском фронту наставља се лагумска борба у прилогу Француза.

У току једног противнапада који су Французи извели 12 јуна у околини Бандеса, заплијенили су 4 митраљеза, материјала, пушака, фишека и бомба.

У Вожима, један њемачки нападај код Хилгенфирста био је одбијен.

Париз, 15. јуна. Сјеверно од Араса, Нијемцима је пошло за руком да заузму пут из Аблена у Ангр на фронту од неких 200 метара.

Између Оазе и Ене, код Диневаеса, послје борбе ручним бомбама, једно слабије њемачко одјељење покушало је да изиђе из својих шанчева, али је било лако одбијено.

У Аргони, код Багателе, Нијемци су нападали са крајњом жестином у сумрак 13. и 14. јуна. Послије врло упорне борбе били су коначно одбијени.

На Хо-де-Мез, источно од колонских шанчева, Нијемци су извели један напад који је био одбијен, осим на једној тачки гдје су продрли у један дио нашег шанца. Борба се наставила читаву ноћ од 13. на 14. јуни. Положаји и ранији добитци Француза били су потпуно одржани.

У Лорени, пошто су гађали запаљивим метцима Аракур, Нијемци су покушали да освоје то село, али им нападај није успио.

Француски авијатичари бацили су 12. јуна на станицу у Дуеу и околне станице двадесетак бомби од којих је 10 од 152 мм. Изгледа да је станица у Дуеу озбиљно оштећена. (Радиотел. извј.)

Париз. — У „Тану“ је изашло писмо Базилеска, професора универзитета у Букурешту, које гласи: Нико у Румунији осим покојног краља Карола и његових првих министара није знао за уговор о савезу, који је потчинио Румунију за вријеме од тридесет година Тројном Савезу и свалио грдан терет на судбину Румуније. За вријеме крунског савјета који је држан августа мјесеца 1914. године послје избијања европског рата, краљ Карол је ту конвенцију први пут изнио пред крунски савјет и тражио да се она пусти у извршење. Крунски савјет који је био састављен од свију министара и бивших министара једногласно је, осим гласа бившег председника министра Карпа, одбио усвајање краљевог предлога и изјавио да је та конвенција потпуно ништавна.

У ствари, ту конвенцију закључио је сам краљ Карол и она је била премапотписана од стране председника министарског савјета, али у смислу устава румунског ни једна међународна конвенција нема законе и обавезне силе све докле, док није ратификована од стране Парламента. Таква ратификација била је овдје нужна, јер се тицало уговора који је ангажовао будућност и егзистенцију земље. Тај уговор је, дакле, остао ништаван и без важности за Румунију. То је био само лични акт краљев, који није ни у колико ангажовао земљу већ само краља као приватно лице, што му је и изриком изјавио крунски савјет. Како је рат који су изазвале Аустрија и Њемачка против Србије, Русије и Француске био офанзиван рат, то баш и да је уговор о савезу био састављен у прописној и вриједној форми, ипак Румунија не би могла притећи у помоћ Њемачкој и напасти Русију, као што је хтио краљ

Карол да учини, јер уговор није ратификован од стране Парламента, а то је био једини услов да уговор има важности. У осталом, како више и не постоји Тројни Савез, то и тај закључени уговор између Тројног Савеза и Румуније више нема важности.

Сан Марино

И наша је штампа саопштила, да је најмања држава на свијету — Сан Марино — објавила рат Њемачкој и Аустрији. На тај корак била је принуђена република Сан Марино по општој жељи и одлуци свога становништва, које хоће да се придружи својој старијој сестри у борби са вајкадашњим непријатељем италијанског народа, пошто су и становници Сан Марина италијанске народности.

Та мала република има и својих посебних рачуна с Аустро-Угарском, која је године 1851, гонећи гарибалдинце који се бијашу склонили на територију Сан Марина, прешла у њу са 800 војника који су похапсили све бјегунце, и тиме повриједили неутралност те мале републике. У вријеме ратова Италије с Аустријом, године 1859 и 1866, република Сан Марино сачувала је своју потпуну неутралност.

Године 1862 закључио је Сан Марино конвенцију с Италијом, којом је република подложила себе заштити италијанског краља. Та је конвенција обновљена 1872 године.

Република Сан Марино постоји још из XIII вијека. Управа је њена састављена од 60 чланова Савјета, из редова племства, грађанства и сељака. Године 1847 република је промијенила свој устав.

Сан Марино има 15.000 становника. Приходи су републике: 120.000 франака годишње, а расходи 115.000. — Од војске има: 8 чета по 100 људи, Извршна је власт у рукама двојице „капетана“, слично римској двојници „консула“.

† Камил Пелтан

Трије неколико дана умро је у Паризу сенатор Камил Пелтан. Он је један од најинтересантнијих представника старије генерације политичара из Треће Републике.

Пелтан је рођен 1846. Отац му је Ежен Пелтан познати опозициони политичар Друге Царевине и члан владе Народне Одбране. Пок. Камил Пелтан почео је своју каријеру као радикалист, а био је доцније и уредник радикалне „Жистис“. Пелтан је ушао у парламенат доцније од многих својих вршњака једномишљеника. Године 1881. био је изабран у парламенат, гдје је узео мјесто у радикалној партији, гдје су били и Клемансо, Ранколо, Наке и Гобле. Јединствен бесједнички таленат, огромна енергија и најпреданија љубав према републици, истакоше га у прве радикалне редове. За посљедњих тридесет година судјеловао је у свим перипетијама републиканске политике. Чим је у радикалној странци отпочео расцеп, Пелтан је пришао фракцији радикалних социјалиста.

Када је Комб, године 1902. састављао свој радикални кабинет, понудио је Пелтану ресор министра морине, у којем је био три године. Године 1905. поново се вратио на своје посланичко мјесто, које је потпуно одговарало његовом темпераменту и неумитном критичарству.

У посљедњим својим годинама изабран је за сенатора.

Претплатницима

Позивају се г. г. претплатници „Гласа Црногорца“, којима истиче претплата 1. јула 1915 г., да изволе обновити претплату ако желе лист и даље примати; у противном, послје 1. јула, лист ће се свакоме обуставити.

Цијена је досадашња и означена на челу листа.

Претплата се прима у годишњим и полугодишњим роковима.

Цетиње, 12. јуна 1915.

Администрација „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“.

Званични огласи

Објава. Дана 29. јуна 1915., у канцеларији ове Управе одржат ће се јавна лицитација набавке 500 (пет стотина) кубних метара дрва, за огрив овога завода за 1915. и 1916. год. Позивају се сви они који би били вољни лицитирати, да се означеног дана у 8 сати пр. подне пријаве и донесу гаранцију у суми од 1000 (хиљаду перпера у готовом новцу, сигурном јемству или хартијама од вриједности).

Односни уговор о каквој огрјева и другим условима може се добити на прочитање сваког дана за вријеме канцеларијских часова.

Број 490. Из канцеларије Управе Централног Казненог Завода, 9. јуна 1915. Подгорица. (3,3)

Објава. Дана 28. јуна 1915., у канцеларији ове Управе одржат ће се јавна лицитација закупа издавања хране осуђеницима овога завода за вријеме од 9. јула до 31. децембра тек. године. Закупник је обавезан дати гаранцију у износу од перпера 2000 (двје хиљаде) у готовом новцу или хартијама од вриједности, а у непокретностима 4000 (четири хиљаде) перпера, коју је своту сваки лицитант дужан положити прије почетка лицитирања.

Позивају се сви они који би вољни били лицитирати, да се означеног дана пријаве у 8 сати прије подне.

Уговор и пропис хране може се добити на прочитање сваког дана за вријеме канцеларијских часова.

Број 472. Из канцеларије Управе Централног Казненог Завода, 8. јуна 1915., Подгорица. (3,3)

ОГЛАС. Према одобрењу Грађев. Одјељења Кр. Мин. Финансија и Грађевина од 6. ов. мјесеца број 2853. имају се на згради овдашњег истражног затвора извршити нужне поправке.

Осим других мањих поправака има се извршити прекривање поменуте зграде и подизање авлијског зида за још 1 метар висине.

Поменути рад уступиће се путем лицитације понудиоцу најповољнијих услова.

Лицитација ће се одржати у канцеларији потписатога суда, дана 27. јуна ове године, од 8 до 12 часова прије подне.

Ближа обавјештења могу заинтересовани добити, код обласног суда сваког радног дана.

Број 243. VII—1915—17.

Колашин, 9. јуна 1915. г.

— Обласни Суд —
за председника — судија,
М. Радовић.

(2,2)

Објава. У недјељу 14. јуна у 10 сати прије подне одржаће се јавна лицитација у канцеларији Административног Одсека Министарства Финансија за набавку 2000 кубних метара дрва.

Ову количину предузимач је дужан предати најдаље до краја октобра и то 1000 метара крајем септембра и другу хиљаду у гореозначеном року. Предаја ће се вршити или на Цетињу, пред појединим надлештвима гдје се нареди предузимачу или на појединим тачкама путева Ловћен—Цетиње, Мулиново Почивало—Цетиње, Машановића Хан—Цетиње. По потреби ослободиће се од војне дужности подузимачи и 10—20 радника, који ће радити на сјечи дрва, као и од реквизиције превозна средства, која би била сопственост подузимача.

Ближа упуства могу се видјети у канцеларији Административног Одсека сваког дана у канцелариско вријеме.

Број 2233. Из Министарства Финансија и Грађевина, од 20. маја 1915 г., Цетиње.

Службени огласи

Оглас. Сагласно ријешењу Обласног Суда, од данас, број доњи, донесеног прописима чл. 18. Правила Подгоричке Банке, овим се публикује, да је д-р Јован Кујачић, који сада живи у Краљевини Србији, изгубио 57 оригиналних акција Подгоричке Банке, од којих су 23 под бројевима: 449, 733/5, 3336/40, 3365/74, 4449 и 4733/5 заведене на име Марице Кујачић; 22 под бројевима: 1220/9, 2630, 2648 и 5220/9 на име Мирка Кујачића; 5 под бројевима: 1016/19 и 3119 на име Вјере Кујачић; 2 под бројевима: 2665 и 2671 на име Олге Кујачић; и 5 под бројевима: 1778, 2606, 2840, 3048 и 5778 на име Сава Вујовића са Данилова Града, које су пријешле у властину Кујачићу.

Онај, у чијим се рукама поменуте акције данас налазе, позива се, да их предадне Суду, најдаље за два мјесеца дана, рачунајући од дана публикације овог огласа, јер ће се у противном прогласити неважећим, а Кујачићу издати дупликат истих.

Новчаним заводима се ставља до знања, да цитираним акцијама не чини какве издатке, јер би се исти сматрали неважећим према Подгоричкој Банци.

Број 611. VII—1915—20.

Подгорица, 1. јуна 1915 г.

— Краљ. Обласни Суд —
за председника — судија,
П. А. Пејановић.

(бр. 205, 1,3)